

Caracterul transformat de Sfânta Scriptură – fundament al slujirii creștine

Lector univ. dr. ROMULUS GANEA
Institutul Teologic Penticostal București

Articol adaptat după un studiu academic înaintat spre publicare într-o revista de specialitate în luna octombrie 2015

Singurul scop al unei facultăți de teologie este acela de a pregăti slujitori pentru Biserică. Pentru împlinirea acestui deziderat, pregătirea studenților trebuie să vizeze, concomitent, trei direcții: (1) acumularea de cunoștințe teologice, (2) dezvoltarea de competențe specifice slujirii practice și (3) formarea caracterului. În general, studenții sunt conștienți în mod aparte de primele două direcții și spre ele tind în pregătirea proprie. Cât despre formarea caracterului, trebuie spus că pentru unii studenți aceasta nu este o prioritate. Această perspectivă greșită este generată chiar de către membrii bisericilor locale care, de regulă, pun un accent aparte pe abilitățile practice ale celor care îi slujesc (predicare, consiliere etc.) și pe conținutul (teologic) al predicii. Dorința viitorilor absolvenți de a se integra cât mai repede în slujire îi determină pe aceștia să urmărească împlinirea așteptărilor credincioșilor păstoriți. Din dorința de a se face acceptați de membrii bisericilor locale, unii dintre absolvenți sunt gata să-și sacrifice unele principii; acest fapt indică, însă, o formare deficitară a caracterului lor și, implicit, faptul că pentru ei slujirea trece înaintea caracterului, fiind mai importantă decât acesta.

Totodată, modelul pe care îl furnizează unii slujitori activi care se bucură de o mare popularitate poate constitui o influență negativă asupra studenților la teologie. Pe de-o parte, este normal ca viitorii slujitori să caute exemplul oferit de slujitorii activi pentru a le afla „secretul succesului”; însă pe de altă parte, viitorii slujitori trebuie să fie conștienți că niciun model de slujitor nu este normativ pentru viitoarea lor slujire în cadrul bisericii. Totuși, atunci când un student dorește să-și aleagă un model din rândul slujitorilor activi, elementul definitoriu avut în vedere nu ar trebui să fie succesul în fața publicului, nici măcar slujirea desfășurată de aceștia, ci măsura caracterului lor. Așadar, într-o astfel de alegere trebuie să primeze întotdeauna caracterul. Altminteri, în loc să afle „secretul succesului” slujitorilor pe care îi iau ca modele, studenții vor afla, mai devreme sau mai târziu, că aceștia nu ar fi trebuit urmați, imitați, întrucât ascund diferite păcate. Aceste păcate, care deseori sunt *mari*, nu doar că pun capăt slujirii lor, ci scot la lumină, când este deja prea târziu, și alte păcate mai *micu*, în care aceștia s-au complăcut ani de zile, dar cărora ei le-au găsit justificare, arătând spre așa-zisele lor intenții bune sau aruncând vina pe context sau pe alți oameni. Însă toate aceste păcate scot în evidență faptul că principiile biblice au fost încălcate în mod continuu în viața lor, din dorința de a fi acceptați de către cei din jur și de dragul unui succes facil în fața maselor adulatoare. Dar comportamentul păcătos și modul de viață neconform principiilor biblice fac trimitere în mod evident la lipsa de caracter. De cele mai multe ori, acești slujitori își vor disimula lipsa de caracter pentru o vreme, însă nu pentru mult timp, deoarece ea va ieși la iveală prin acele păcate *mari*, care nu mai pot fi justificate. Iată, așadar, de ce caracterul slujitorului este foarte important. Caracterul este singurul factor care garantează succesul în slujire, chiar dacă pe termen scurt afirmarea unui caracter neprihănit ar putea produce, în mod aparent, pierderi. De aceea tinerii slujitori trebuie să pună accent pe o bună formare a caracterului lor.

Având în vedere aceste considerente preliminare, pe baza pasajului biblic din 1 Samuel 1-4, dorim să reiterăm în articolul de față importanța pe care o are caracterul pentru slujire și faptul că întotdeauna caracterul trebuie pus înaintea slujirii – ca fundament al slujirii. În ultimă instanță, caracterul slujitorului arată dacă lucrarea lui este de preț pentru Dumnezeu sau dacă este respinsă de El. Caracterul arată dacă principiile izvorâte din Cuvântul lui Dumnezeu sunt puse întotdeauna deasupra oamenilor și dorințelor lor. Caracterul arată cine suntem noi cu adevărat; nu are nicio legătură cu ceea ce declarăm despre noi înșine. El vorbește atât despre ascultarea noastră de voia lui Dumnezeu, cât și de supunerea noastră față de Legea Lui. Arată ce model furnizăm celor din jur. Indică locul în care ne vom petrece veșnicia. Așadar, lipsa caracterului nu poate fi trecută cu vederea!

Caracterizarea marelui preot Eli și a fiilor săi, Hofni și Fineas

Relatarea despre marele preot Eli și fiii săi, Hofni și Fineas, este așezată în contextul mai larg al narațiunii despre Samuel, ultimul judecător al Israelului pre-monarhic (1 Sam. 1-4). Această narațiune are un profund caracter ironic, pentru că pe de-o parte vorbește despre căderea lui Eli și a fiilor lui, iar pe de altă parte descrie înălțarea lui Samuel în demnitatea de judecător al lui Israel. Caracterul ironic al narațiunii este accentuat într-un mod deosebit și prin relatarea fap-

tului că Samuel a fost călăuzit în primii pași ai credinței chiar de către cel pe care avea să-l înlocuiască (1 Sam. 2.11). Într-adevăr, nu poate fi vorba decât despre primii pași ai credinței, pentru că Eli, prin comportamentul său, s-a descalificat în a-i mai fi un mentor lui Samuel (1 Sam. 2.22-26). De pildă, înainte de pasajul în care sunt descrise faptele păcătoase ale fiilor lui Eli, în 1 Sam. 2.11 se afirmă că Samuel „a rămas în slujba Domnului, înaintea preotului Eli”. Dar după ce sunt puse pe tapet faptele lui Hofni și ale lui Fineas, se spune imediat că tânărul „*Samuel făcea slujba înaintea Domnului... și... creștea înaintea Domnului*” (1 Sam. 2.18, 21). Apoi, la finalul pasajului care consemnează ati-

„*Samuel făcea slujba înaintea Domnului; și[...] creștea înaintea Domnului.*”
(1 Samuel 2.18a, 21b)

Continuare...